

Arrest

nr. 257 650 van 5 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 januari 2021 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 april 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verweerder werd op 28 augustus 2019 door de administratieve diensten van de stad Halle op de hoogte gesteld van de aanwezigheid van verzoeker in het Rijk en van het feit dat hij in het huwelijk wenste te treden met M.I.O., een vrouw die de Belgische nationaliteit verwierf.

1.2. Verzoeker diende via een ongedateerd, doch op 17 september 2020 door de administratieve diensten van de stad Halle afgestempeld, schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 11 januari 2021 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen, die hem op 23 maart 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.09.2020 werd ingediend door :

[O.K.]

nationaliteit: Nigeria

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw [O.M.I.] (Belg), dat zij wensen te huwen en ze samen een kind wensen te krijgen. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene beweert dat zijn partner hem niet kan vergezellen daar zij hier zo, doch legt betrokkene geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven.

Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie - nl. dat hij 2 jaar in België verblijft en heel wat vriendschappelijke relaties zou hebben opgebouwd, dat mijnheer sociale en culturele banden heeft opgebouwd sociaal netwerk zou hebben opgebouwd - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker ook op 23 maart 2021 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“De heer

Naam, voornaam: [O.K.]

[...]

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Overwegende dat tegenpartij bij de beoordeling of door de genomen beslissing artikel 8 EVRM [g]eschonden wordt enkel rekening heeft gehouden met een algemene situatie en de [b]eslissing dan ook op een algemene wijze heeft gemotiveerd zonder rekening te houden [m]et de specifieke situatie van verzoeker.

Zo werd geen rekening gehouden in de beslissing dat mevrouw werkt in België en dus niet [v]oor een lange tijd België kan verlaten.

Er werd ook geen rekening gehouden met het feit dat het koppel een kind wil krijgen en [d]aarvoor in behandeling is bij het ziekenhuis [e]n dat deze behandeling niet verder kan gaan wanneer verzoeker terug moet gaan naar Afrika en er een lange tijd moet blijven.

Nochtans werden er over deze punten stukken neergelegd.

Enkel algemene beschouwingen over artikel 8 EVRM werden neergeschreven door tegenpartij.”

2.2. De Raad kan slechts vaststellen dat uit een administratieve nota en uit de motivering van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft verwezen naar de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft uiteengezet dat het feit dat verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst om via de reguliere procedure een verblijfsmachtiging aan te vragen slechts aanleiding geeft tot een tijdelijke scheiding van de vrouw met wie hij in België een relatie heeft

en er dus geen sprake is van een definitieve scheiding van zijn partner. Hij heeft er tevens op gewezen dat uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als niet verenigbaar met de bepalingen van het EVRM en geduid dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er reeds op wees dat artikel 8 van het EVRM niet kan worden beschouwd als een vrijgeleide die verzoeker zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Verzoeker toont niet aan dat deze argumentatie incorrect of kennelijk onredelijk is. Hij stelt slechts dat zijn vrouw werkt en zich kunstmatig wil laten insemineren en dat zij hem om die redenen niet kan vergezellen. Hij verliest hierbij schijnbaar uit het oog dat de bestreden beslissingen zijn partner geenszins verplicht om hem te vergezellen. Verweerder heeft net, zoals reeds aangegeven, geduid dat het feit dat verzoeker tijdelijk gescheiden dient te leven van zijn partner – wat inhoudt dat wordt uitgegaan van de veronderstelling dat zijn partner hem niet vergezelt naar zijn land van herkomst– niet impliceert dat de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM worden miskend. Verweerder heeft er daarnaast, in tweede instantie, ook op gewezen dat verzoeker geen stukken heeft aangebracht die zijn beweringen dat zijn partner hem niet zou kunnen vergezellen onderbouwen. Verzoeker houdt voor dat hij wel dergelijke overtuigingsstukken aanbracht, maar zijn bewering vindt geen steun in het aan de Raad voorgelegde administratief dossier. Nergens blijkt dat hij enig stuk zou hebben neergelegd dat aantoonde dat zijn partner is tewerkgesteld in België en dat zij hem ingevolge deze tewerkstelling niet zou kunnen begeleiden. In de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt verder weliswaar wel verwezen naar documenten in verband met een kunstmatige inseminatie, maar er blijkt niet dat deze effectief werden neergelegd. De Raad kan daarenboven hoe dan ook niet inzien waarom het feit dat verzoekers partner zich kunstmatig wil laten insemineren een hinderpaal zou vormen om hem te begeleiden bij een korte reis naar zijn land van herkomst. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit artikel 8 van het EVRM in ieder geval geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt met zijn betoog bovendien niet aannemelijk dat hij enkel in België een gezinsleven met zijn partner, die net zoals hij uit Nigeria afkomstig is, kan hebben en dat een gezinsleven elders niet mogelijk zou zijn. Er blijkt ook geenszins dat verzoeker in Nigeria niet kan voorzien in een inkomen om hem en zijn partner te onderhouden of dat hij enkel in België zijn kinderwens kan verwezenlijken. Er liggen ook geen stukken voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat door artikel 8 van het EVRM beschermde aspecten van verzoekers privéleven effectief worden geraakt. In deze omstandigheden kan geen schending van voormelde verdragsbepaling worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK